

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 450/2025
09.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Мирољуба Томића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Горана Митровића и др, због продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. у саизвршилаштву, у вези члана 33. и 61. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Горана Митровића – адвоката Уроша Зејака и адвоката Жарка Шурбатовића, браниоца окривљеног АА – адвоката Миодрага Јанковића, браниоца окривљеног ББ – адвоката Момчила Ковачевића и бранилаца окривљеног ВВ – адвоката Саше Кнежевића и адвоката Жарка Шурбатовића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К бр.94/21 од 15.03.2023. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.719/23 од 23.12.2024. године, у седници већа одржаној дана 09. априла 2025. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

I

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА као основан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Митровића – адвоката Уроша Зејака, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, па се ПРЕИНАЧУЈУ правноснажне пресуде Вишег суда у Нишу К бр.94/21 од 15.03.2023. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.719/23 од 23.12.2024. године, тако што Врховни суд противправне радње окривљеног Горана Митровића, ближе описане у изреци правноснажне пресуде, због којих је правноснажно оглашен кривим, правно квалификује као једно кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 2. и 1. Кривичног законика и за ово кривично дело му утврђује казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци, па задржавајући као правилно утврђену казну затвора у трајању од три године и шест месеци за продужено кривично дело примање мита у саизвршилаштву из члана 367. став 1. у вези члана 33. и 61. Кривичног законика, на основу члана 60. и 63. Кривичног законика окривљеног Горана Митровића ОСУЂУЈЕ на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 6 (шест) месеци, у коју казну му урачунава време проведено у притвору од 03.07.2013. године до 28.10.2013. године, док у

непреиначеном делу у односу на овог окривљеног правноснажна пресуда остаје неизмењена.

II

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К бр.94/21 од 15.03.2023. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.719/23 од 23.12.2024. године, и то у преосталом делу захтев браниоца окривљеног Горана Митровића – адвоката Уроша Зејака у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, те због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, браниоца окривљеног Горана Митровића – адвоката Жарка Шурбатовића, у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) и из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, браниоца окривљеног АА – адвоката Миодрага Јанковића у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, браниоца окривљеног ББ – адвоката Момчила Ковачевића у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, и браниоца окривљеног ВВ – адвоката Жарка Шурбатовића у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, те у односу на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтеви за заштиту законитости наведених бранилаца ОДБАЦУЈУ.

III

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ВВ – адвоката Саше Кнежевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К бр.94/21 од 15.03.2023. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.719/23 од 23.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу К бр.94/21 од 15.03.2023. године окривљени Горан Митровић оглашен је кривим због извршења два продужена кривична дела примање мита из члана 367. став 1. у саизвршилаштву, у вези члана 33. и 61. Кривичног законика, за која дела су му утврђене казне затвора у трајању од по осам месеци, те због два кривична дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 2. и 1. КЗ, за која дела су му утврђене казне затвора у трајању од по четири месеца, након чега је окривљени применом члана 60. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и четири месеца, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 03.07.2013. године до 28.10.2013. године.

Истом пресудом, окривљени АА оглашен је кривим због извршења једног продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. у саизвршилаштву, у

вези члана 33. и 61. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци, једно кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. у саизвршилаштву, у вези члана 33. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци, те због извршења једног продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у вези члана 33. и 61. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца, након чега је окривљени применом члана 60. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године, која ће се извршити тако што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, без примене електронског надзора, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 03.07.2013. године до 05.11.2013. године. Истовремено је одређено да окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција а уколико једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом, окривљени ББ оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. у саизвршилаштву, у вези члана 33. и 61. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од осам месеци, која ће се извршити тако што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, без примене електронског надзора, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 07.08.2013. до 28.10.2013. године, а окривљени ВВ оглашен је кривим због извршења кривичног дела примање мита у саизвршилаштву из члана 367. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци, и једног продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у вези члана 33. и 61. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца, након чега је окривљени применом члана 60. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од седам месеци, која ће се извршити тако што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, без примене електронског надзора, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 07.08.2013. до 17.10.2013. године.

На основу одредаба чланова 91. и 92. КЗ, од окривљених је одузета имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела, и то од окривљеног Горана Митровића у износу од 5.900,00 динара и 10 евра, од окривљеног АА у износу од 3.250,00 динара и 10 евра, а од окривљеног ББ у износу од 3.650,00 динара, а од окривљеног ВВ у износу од 1.000,00 динара. Окривљени су обавезани и да суду на име паушала плате износ од по 40.000,00 динара сваки, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

На основу члана 423. став 1. тачка 2) ЗКП, истом пресудом окривљени Горан Митровић и окривљени ГГ ослобођени су од оптужбе да су извршили једно кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у саизвршилаштву, у вези члана 33. КЗ, окривљени ВВ ослобођен је од оптужбе да је извршио кривично дело одавање службене тајне и подстрекавање из члана 369. став 1. КЗ у вези члана 34. КЗ, а окривљени ГГ да је извршио кривично дело одавање службене тајне из члана 369. став

1. КЗ, те одређено да у односу на окривљеног ГГ трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.719/23 од 23.12.2024. године, делимично су усвојене жалбе Вишег јавног тужиоца у Нишу, окривљеног ВВ, његовог браниоца и бранилаца окривљених Горана Митровића, АА и ББ, па је пресуда Вишег суда у Нишу К бр.94/21 од 15.03.2023. године преиначена тако што је окривљени Горан Митровић оглашен кривим због извршења једног продуженог кривичног дела примање мита у саизвршилаштву из члана 367. став 1. у вези члана 33. и 61. КЗ, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од три године и шест месеци и два кривична дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 2. и 1. КЗ, за која су му утврђене казне затвора у трајању од по једне године, након чега је окривљени осуђен на јединствену казну затвора у трајању од пет година, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 03.07.2013. године до 28.10.2013. године; окривљени АА и ББ због извршења по једног продуженог кривичног дела примање мита у саизвршилаштву из члана 367. став 1. у вези члана 33. и 61. КЗ, за које дело су осуђени на казне затвора у трајању од по две године и шест месеци, у које казне им је урачунато време проведено у притвору, и то окривљеном АА од 03.07.2013. године до 05.11.2013. године, а окривљеном ББ од 07.08.2013. године до 28.10.2013. године, док је окривљени ВВ оглашен кривим због извршења кривичног дела примање мита у саизвршилаштву из члана 367. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од две године, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 07.08.2013. године до 17.10.2013. године.

Истом пресудом на основу члана 91. и 92. КЗ, одузета је имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела, и то од окривљеног Горана Митровића у износу од 4.850,00 динара и 10 евра, од окривљеног АА у износу од 2.750,00 динара и 10 евра, а од окривљеног ББ у износу од 2.600,00 динара, а од окривљеног ВВ у износу од 1.000,00 динара, која се има уплатити у буџет Републике Србије у року од 15 дана. Истовремено, окривљени Горан Митровић, АА, ББ и ВВ обавезани су да, поред трошкова кривичног поступка који су настали у првостепеном поступке, накнаде и трошкове другостепеног поступка који су настали пред Апелационим судом у Нишу.

Наведеном пресудом према окривљенима АА и ВВ на основу члана 422. тачка 3 ЗКП одбијена је оптужба за продужено кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у вези чл. 33 и 61. ЗКП.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости поднели су:

-бранилац окривљеног Горана Митровића – адвокат Урош Зејак, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, те због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) – 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине у целини или делимично побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном или другостепеном суду, са налогом да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем, или да преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљеног Горана Митровића ослободити од оптужбе;

-бранилац окривљеног Горана Митровића – адвокат Жарко Шурбатовић, не наводећи законски основ, с тим што из образложења произилази да указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) у вези члана 453. ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду члана 440. ЗКП, те на повреде одредаба члана 84, 163. став 1, 367. став 1, 446, 448, 449. став 1. и 2, 450. став 2, 3. и 4. и 451. ЗКП, те на повреду одредаба члана 40. став 3. Устава Републике Србије, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном или другостепеном суду на поновно одлучивање, уз наредбу да се предмет додели другом судском већу;

-бранилац окривљеног ББ – адвокат Момчило Ковачевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном или другостепеном суду на поновно одлучивање, или да побијане пресуде преиначи, тако што ће окривљеног ББ ослободити од оптужбе или тако што ће му изрећи блажу казну – кућни притвор у трајању до пет месеци;

-бранилац окривљеног АА – адвокат Миодраг Јанковић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и укине побијане пресуде, а предмет врати првостепеном или другостепеном суду на поновно суђење, пред измењеним већем;

-бранилац окривљеног ВВ – адвокат Саша Кнежевић због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, те због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) до 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и укине побијане пресуде, а предмет врати на поновно суђење првостепеном суду, са наредбом да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем, или да преиначи другостепену пресуду тако што окривљеног ВВ ослободити од оптужбе;

-бранилац окривљеног ВВ – адвокат Жарко Шурбатовић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, те због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) до 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине у целини или делимично побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење првостепеном или другостепеном суду, са налогом да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем, или да преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ВВ ослободити од оптужбе.

Врховни суд доставио је по примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљених, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда, против

којих су захтеви за заштиту законитости поднети, те након оцене навода изложених у захтевима, нашао:

Основано се захтевом заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Митровића – адвоката Уроша Зејака истиче да је нижестепеним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, јер су противправне радње окривљеног Горана Митровића, описане у изреци правноснажне пресуде, погрешно правно квалификоване као два кривична дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 2. и 1. КЗ, на штету полицијских службеника ДД и ЂЂ.

Наиме, према чињеничном опису предметног кривичног дела, датом у изреци правноснажне пресуде, у време и на месту описаном у изреци, окривљеном Горану Митровићу и АА, који су вршећи контролу саобраћаја зауставили теретно моторно возило којим је управљао возач ЕЕ, пришли су оштећени полицијски службеници Сектора унутрашње контроле полиције ДД (који се легитимисао и показао службену значку окривљенима), и ЂЂ (који је окривљенима рекао да уђу у возило, а окривљеном Горану Митровићу и да одложи оружје), након чега им је окривљени Горан Митровић упутио претње да ће их напасти и машећи се за службени пиштољ који је носио у футроли на службеном опасачу, оштећеном ДД упутио претењу да ће га убити, а оштећеном ЂЂ рекао „убићу те, је.о те Бог, ко псето ћу да те убијем, ти не знаш ко сам ја, задавићу те“, при чему је био урачунљив, свестан забрањености и противправности свога дела, чије извршење је хтео.

Из наведеног чињеничног описа кривичног дела произилази да је окривљени Горан Митровић истом приликом, у исто време и на истом месту, дакле, у оквиру једног догађаја, предузео радње извршења предметног кривичног дела, и то тако што је предузео напад и упутио претње нападом према два службена лица у вршењу службене дужности – оштећенима ДД и ЂЂ, а што је све било обухваћено јединственим умишљајем. Тиме је остварио биће кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. КЗ према два лица, али се и поред тога, по налажењу Врховног суда, има сматрати да је учињено једно кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 2. и 1. КЗ, обзиром да у конкретном случају постоји привидни идеални стицај по начелу консумпције, у ком случају се узима да постоји само једно кривично дело.

Следствено наведеном, по налажењу Врховног суда, и првостепени и другостепени суд су у погледу овог кривичног дела применили закон који се не може применити, јер су наведене противправне радње окривљеног Горана Митровића правно квалификовали као два кривична дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 2. и 1. КЗ на штету полицијских службеника ДД и ЂЂ, уместо као једно кривично дело, те су учинили повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП на штету окривљеног, што се основано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Митровића – адвоката Уроша Зејака.

Стога је Врховни суд усвојио као основан захтев за заштиту законитости браниоца Уроша Зејака у овом делу и отклонио напред наведену повреду кривичног закона, тако што је преиначио првостепене пресуде у погледу правне квалификације овог кривичног дела, и противправне радње окривљеног Горана Митровића ближе описане у изреци првостепене пресуде, правно квалификовао као једно кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 2. и 1. КЗ.

Надаље, полазећи од овако измењене правне квалификације дела, Врховни суд је окривљеном за ово кривично дело утврдио казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, те је задржавајући као правилно утврђену казну затвора у трајању од три године и шест месеци за продужено кривично дело примање мита у саизвршилаштву из члана 367. став 1. у вези члана 33. и 61. КЗ, окривљеног на основу члана 60. и 63. КЗ осудио на јединствену казну затвора у трајању од четири године и шест месеци, у коју казну му је урачунао време проведено у притвору од 03.07.2013. године до 28.10.2013. године, налазећи да је овако одмерена казна затвора сразмерна тежини извршених кривичних дела, те олакшавајућим и отежавајућим околностима које су у смислу члана 54. КЗ утврђене на страни окривљеног у редовном поступку.

Стога су нижестепене пресуде у односу на окривљеног Горана Митровића преиначене на основу члана 492. став 1. тачка 2) ЗКП.

У преосталом делу, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Митровића – адвоката Уроша Зејака, те захтеви за заштиту законитости браниоца окривљених Горана Митровића и ВВ – адвоката Жарка Шурбатовића, браниоца окривљеног ББ – адвоката Момчила Ковачевића и браниоца окривљеног АА – адвоката Миодрага Јанковића у односу на повреду закона ближе опредељене у ставу II изреке ове пресуде, одбијени су као неосновани, из следећих разлога:

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, бранилац окривљеног Горана Митровића – адвокат Урош Зејак и бранилац окривљеног ВВ – адвокат Жарко Шурбатовић, у поднетим захтевима за заштиту законитости износе став да је Апелациони суд у Нишу, као другостепени, наведену повреду закона учинио на тај начин што је из изреке пресуде, у односу на продужено кривично дело примање мита из члана 367. став 1. у вези члана 33. и 61. КЗ, због ког су окривљени оглашени кривим „уклонио“ две радње извршења које су стављене на терет окривљеном Горану Митровићу и окривљеном ВВ, уз закључак да изрека другостепене пресуде не садржи одлуку о овом предмету оптужбе, нити одлуку о изреци првостепене пресуде која је осуђујућа у том делу.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости бранилаца Уроша Зејака и Жарка Шурбатовића Врховни суд није могао прихватити као основане.

Наиме, битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП постоји уколико пресудом није потпуно решен предмет оптужбе, о чему се може говорити само у ситуацији када суд уопште није донео одлуку о некој тачки оптужбе.

По налажењу овог суда, побијаном другостепеном пресудом у потпуности је решен предмет оптужбе, имајући у виду чињеницу да је окривљенима Горану Митровићу и ВВ оптужником стављено на терет извршење по једног продуженог кривичног дела примање мита у саизвршилаштву из члана 367. став 1. у вези члана 33. и 61. КЗ, за која дела су и оглашени кривим првостепеном пресудом, те да је другостепени суд након одржаног претреса окривљеног Горана Митровића огласио кривим због продуженог кривичног дела примање мита у саизвршилаштву из члана 367. став 1. у вези члана 33. и 61. КЗ, при чему је из изреке изоставио радње које су ушле у састав продуженог кривичног дела, за које је нашао да нису доказане (о чему је дао разлоге на страни 16 своје одлуке), док је окривљеног ВВ олгасио кривим за једно кривично дело примање мита из члана 367. став 1. КЗ у вези члана 33. КЗ, које му је оптужником и стављено на терет, док је одбио оптужбу за продужено кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у вези члана 33. и 61. КЗ, због наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења (о чему је такође изнео разлоге на страни 18 своје одлуке).

Из наведених разлога, захтеви за заштиту законитости бранилаца Уроша Зејака и Жарка Шурбатовића у овом делу одбијени су као неосновани.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца Жарка Шурбатовића указује да је нижестепеним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП у вези члана 453. ЗКП у односу на окривљеног Горана Митровића, и с тим у вези истиче да, имајући у виду да је пресуда Вишег суда у Нишу К бр.94/2021 од 15.03.2023. године донета у поновљеном поступку (након укидања претходне првостепене пресуде), ова пресуда није смела да се измени на штету окривљеног у погледу кривичне санкције.

Одредбом члана 453. ЗКП, која предвиђа забрану преиначења на штету окривљеног, прописано је да, ако је изјављена жалба само у корист окривљеног, пресуда се не сме изменити на његову штету у погледу правне квалификације кривичног дела и кривичне санкције.

Имајући у виду цитирану законску одредбу, те чињеницу да је против првостепене пресуде Вишег суда у Нишу К бр.107/14 од 26.12.2019. године, која је укинута пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.738/2020 од 15.09.2021. године, поред бранилаца окривљених, жалбу изјавио и Виши јавни тужилац (Кт бр.155/13 од 25.06.2020. године), због одлуке о казни у односу на све окривљене, те да је и против побијане првостепене пресуде Вишег суда у Нишу К бр.94/21 од 15.03.2023. године Виши јавни тужилац у Нишу изјавио жалбу, поред осталог и због одлуке о кривичној санкцији у односу на све окривљене, то су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Митровића, адвоката Жарка Шурбатовића, да је побијаном првостепеном пресудом учињена повреда закона из члана 453. ЗКП и да је правноснажном пресудом, учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП.

Браниоци окривљеног Горана Митровића – адвокати Урош Зејак и Жарко Шурбатовић, бранилац окривљеног ББ – адвокат Момчило Ковачевић, бранилац окривљеног АА – адвокат Миодраг Јанковић и бранилац окривљеног ВВ – адвокат Жарко Шурбатовић у поднетим захтевима истичу и да су нижестепене пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер су засноване на незаконитим доказима.

С тим у вези, браниоци Урош Зејак, Жарко Шурбатовић и Миодраг Јанковић као незаконите доказе означавају аудио и видео записе, који су прибављени применом посебних доказних радњи, сходно члану 504е ЗКП, и истичу да сходно ставу 3. наведеног члана мере одређује истражни судија образложеном наредбом, те да наредбе у односу на окривљене Горана Митровића, АА и ВВ нису потписане од стране истражног судије, већ од стране судије који је у то време вршио функцију председника суда, а бранилац Миодраг Јанковић истиче и да у односу на окривљеног АА ова наредба није ни постојала.

Супротно изложеним наводима захтева, Врховни суд налази да су докази који се односе на прибављене аудио и видео материјале применом посебних доказних радњи, сходно члану 504е ЗКП, законити, обзиром да су ове наредбе потписале истражне судије Вишег суда у Нишу, а не вршилац дужности председника тог суда. Поред тога, истоветне наводе, браниоци окривљених Горана Митровића, АА и ВВ истицали су и у жалбама изјављеним против првостепене пресуде, а Апелациони суд у Нишу, као другостепени, оценио је ове жалбене наводе неоснованим и за овакав свој став на страни 15 став трећи и четврти образложења своје одлуке изнео јасне и довољне разлоге, које Врховни суд у свему прихвата као правилне, те на њих у смислу члана 491. став 2. ЗКП, упућује. При томе, чињеница да у односу на окривљеног АА није постојала наредба суда у вези са предузимањем посебних доказних радњи, није од утицаја, имајући у виду да је првостепени суд у току доказног поступка извршио увид у ДВД материјал који се односио и на овог окривљеног, а који је прикупљен на основу наредби за примену посебних доказних радњи у односу на окривљене ЖЖ и Горана Митровића Кри.Пов 36/13 и 37/13, те је у односу на окривљеног АА овај материјал могао бити цењен као доказ имајући у виду одредбу члана 164. ЗКП, којом је прописано да, уколико је предузимањем посебних доказних радњи прикупљен материјал о кривичном делу или учиниоцу који није био обухваћен одлуком о одређивању посебних доказних радњи – такав материјал се у поступку може користи ако се односи на кривично дело из члана 162. ЗКП, као у конкретном случају.

У вези са истом битном повредом одредаба кривичног поступка, бранилац окривљеног ББ – адвокат Момчило Ковачевић у поднетом захтеву истиче да ни у односу на окривљеног ББ није било наредбе за снимање а због чега ДВД снимци представљају незаконит доказ, тим пре што је камера за снимање била постављена на објекту који је у приватном власништву. Супротно изложеним наводима захтева, из списка предмета произилази да је у односу на окривљеног ББ истражни судија Вишег суда у Нишу издао наредбу за оптичко снимање Кри.Пов.100/13 од 24.04.2013. године, сходно одредби члана 504е ЗКП, па како су наведену меру спровели органи ПУ у Нишу – Сектор унутрашње контроле полиције, то су и наводи захтева за заштиту законитости овог браниоца оцењени неоснованим.

Бранилац окривљеног Горана Митровића – адвокат Урош Зејак и бранилац окривљеног ВВ – адвокат Жарко Шурбатовић у захтевима за заштиту законитости, као разлог подношења, наводе и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, и с тим у вези истичу да изрека правноснажне пресуде не садржи опис радњи извршења кривичног дела због ког је окривљени ВВ оглашен кривим, јер је у изреци наведено да је критичном приликом окривљени АА вршио контролу возила, а не он, док бранилац Урош Зејак наводи да је „у огромној већини радњи због којих је окривљени Горан Митровић оглашен кривим у својству саизвршиоца кривичног дела примање мита – новац захтевао или примио у виду поклона други полицијски службеник“. И један и други бранилац у поднетим захтевима наводе да у изреци правноснажне пресуде нису довољно индивидуализоване радње извршења кривичног дела окривљених ВВ и Горана Митровића, и да су их правном конструкцијом „ставили у позицију саизвршилаца, погрешно примењујући кривични закон“. С тим у вези, бранилац Жарко Шурбатовић у поднетом захтеву наводи и да се радње окривљеног ВВ нису могле правно квалификовати као кривично дело примање мита из члана 367. став 1. у саизвршилаштву – у вези члана 33. и 61. КЗ, већ евентуално као кривично дело из члана 367. став 4. КЗ.

Супротно изложеним наводима захтева за заштиту законитости бранилаца Уроша Зејака и Жарка Шурбатовића, Врховни суд налази да побијаним правноснажним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП.

Наиме, из изреке правноснажне пресуде произилазе сви битни елементи продуженог кривичног дела примање мита у саизвршилаштву из члана 367. став 1. у вези члана 33. и 61. КЗ, због ког је окривљени Горан Митровић, поред осталог, оглашен кривим, као и битни елементи кривичног дела примање мита у саизвршилаштву из члана 367. став 1. у вези члана 33. КЗ, због ког је окривљени ВВ оглашен кривим.

Превасходно, Врховни суд указује да је комплексни чињенични опис кривичног дела, због ког је окривљени Горан Митровић оглашен кривим, у изреци пресуде систематизован тако да садржи увод или тзв. „капу“, у којој су описане све чињенице и околности које чине законска обележја продуженог кривичног дела из члана 367. став 1. у вези члана 33. и 61. КЗ, а затим и тачке и одељке којим су појединачне радње окривљеног Горана Митровића конкретизоване и детаљније описане, а које је заједно са окривљенима АА и ББ извршио, захтевајући новчани поклон да у оквиру својих службених овлашћења не изврши службену радњу коју би морао извршити. Такође, изрека правноснажне пресуде јасно садржи и све битне елементе кривичног дела примање мита у саизвршилаштву из члана 367. став 1. у вези члана 33. КЗ, због ког је окривљени ВВ оглашен кривим, а које дело је, према изреци правноснажне пресуде, извршио заједно са окривљеним АА, при чему су у изреци јасно индивидуализоване и одређене појединачне радње обојице окривљених.

Како су, дакле, у изреци правноснажне пресуде прецизно наведене конкретне радње које је сваки од окривљених предузимао, заједно са осталим окривљенима,

приликом вршења службеног задатка контроле саобраћаја, а којом приликом су захтевали и примали новчане поклоне да у оквиру свог службеног овлашћења не изврше службене радње које су морали извршити, при чему су били урачунљиви, свесни забрањености и противправности свог дела, те хтели њихово извршење, то Врховни суд налази да побијаном правноснажном пресудом нису учињене повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, како се то неосновано истиче у захтевима за заштиту законитости бранилаца Уроша Зејака и Жарка Шурбатовића. Из истих разлога, налазећи да у радњама окривљеног ВВ, стоје сви битни елементи кривичног дела из члана 367. став 1. у вези члана 33. КЗ, због ког је правноснажном пресудом и оглашен кривим, а не битни елементи кривичног дела из члана 367. став 4. КЗ, како се то неосновано указује у захтеву браниоца Жарка Шурбатовића, то је захтев наведеног браниоца у овом делу, којим се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, одбијен као неоснован.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ВВ – адвоката Саше Кнежевића у целини, као и захтеви за заштиту законитости бранилаца Уроша Зејака, Жарка Шурбатовића, Момчила Ковачевића и Миодрага Јанковића у осталом делу одбачени су као недозвољени, односно због тога што немају законом прописан садржај, из следећих разлога:

Бранилац окривљеног ВВ – адвокат Саша Кнежевић у поднетом захтеву, као разлог подношења, истиче поред осталог битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП. Исту повреду у поднетом захтеву наводи и бранилац окривљеног АА – адвокат Миодраг Јанковић.

Међутим, наведени браниоци само формално у уводу захтева наводе наведену повреду закона, због које је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено окривљенима преко бранилаца, међутим у образложењу захтева уопште не указују у чему се конкретно састоји наведена повреда, па по оцени Врховног суда поднети захтеви у овом делу немају законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, који налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости како разлога за његово подношење, тако и образложење у чему се конкретна повреда закона састоји.

Бранилац Саша Кнежевић у поднетом захтеву истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, међутим у образложењу захтева не наводи у чему се ова повреда закона састоји, већ с тим у вези истиче да је „главни доказ“ на ком се заснива осуђујућа пресуда у односу на окривљеног ВВ исказ сведока ЗЗ из предкривичног поступка, који никада није саслушан на главном претресу, а чији исказ је, према ставу браниоца, суд паушално и без детаљног разматрања образложења у целисти прихватио као јасан, уз сопствени закључак да на основу изведених доказа није несумњиво утврђено да је окривљени било какав поклон захтевао, нити примио. Како се изложеним наводима указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, које у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представља дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је захтев у овом делу одбачен као недозвољен.

Поред тога, исти бранилац, као разлог подношења, истиче и повреду закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, али у образложењу захтева не наводи на који начин су нижестепени судови учинили повреду закона по питању да ли је дело за које се окривљени гони кривично дело и на који начин је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, већ с тим у вези у суштини указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, истицањем да у току поступка суд није утврдио договарање и кординисано поступање окривљених, те да се на видео записима не може утврдити да су полицијски службеници извршили било које кривично дело, нити да су поступали у договору и намери да заједнички изврше кривично дело. Такође, бранилац у образложењу захтева полемише са прегледаним видео и аудио материјалом и доводи у питање његову доказну вредност, обзиром да према ставу браниоца на видео записима не постоји јасан кадар који би потврдио да је дошло до примања новца. Како се изложеним наводима захтева указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа и доводи у питање доказна вредност аудио и видео материјала, из којих разлога у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је захтев за заштиту законитости браниоца Саше Кнежевића и у овом делу одбачен као недозвољен.

Бранилац Саша Кнежевић у поднетом захтеву истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, међутим, како с тим у вези у образложењу захтева наводи да је другостепени суд „без јасног и убедљивог образложења које би оправдало драстично повећање санкције на штету окривљеног“, указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП, због које није дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, то је поднети захтев и у овом делу одбачен као недозвољен.

Браниоци Саша Кнежевић, Миодраг Јанковић и Жарко Шурбатовић у поднетим захтевима указују и на повреду одредаба члана 165. ЗКП, јер према наводима захтева суд није поштовао принцип тајности података, обзиром да је доказни материјал употребљаван у дисциплинском поступку против окривљених, а браниоци Миодраг Јанковић и Жарко Шурбатовић указују и на повреду одредаба члана 163. став 1. ЗКП и с тим у вези истичу да је у конкретном случају наступила апсолутна застарелост покретања и вођења кривичног поступка јер од дана прибављања снимака и од дана када су снимци предати тужилаштву прошло је више од шест месеци, а оптужница није подигнута у законском року. Захтевима за заштиту законитости бранилаца Жарка Шурбатовића, Миодрага Јанковића и Саше Кнежевића указује се и на повреду одредаба члана 395. ЗКП, истицањем да другостепени суд на претресу није извео све доказе које је одбрана предложила, а истим захтевима указује се и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, 367. став 1. ЗКП, 446, 448, 449. став 1. и 2, 450. став 2, 3. и 4, 451. и 338 став 2. тачка 1), 2) и 3).

Како због свих наведених повреда закона подношење овог ванредног правног лека није дозвољено окривљенима преко бранилаца због повреде закона, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, то су захтеви и у овом делу одбачени као недозвољени.

Браниоци Урош Зејак и Жарко Шурбатовић (у захтеву који је поднео у корист окривљеног Горана Митровића) у уводу захтева истичу повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, међутим у образложењу захтева не наводе уопште у чему се конкретно састоји наведена повреда закона, па је Врховни суд захтеве за заштиту законитости наведених бранилаца у овом делу одбацио јер немају законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости како разлога за његово подношење, тако и образложење у чему се конкретно ове повреде закона састоје.

Бранилац Момчило Ковачевић у поднетом захтеву истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, међутим у образложењу не наводи на који начин је правноснажном пресудом учињена ова повреда закона, већ с тим у вези истиче да постојање битних елемената кривичног дела због ког је окривљени ББ оглашен кривим није утврђено у поступку, те дакле изложеним наводима указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду члана 440. ЗКП. Исти бранилац у уводу захтева указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, међутим с тим у вези у суштини указује на повреду одредаба члана 441. став 1. ЗКП и полемиче са утврђеним олакшавајућим и отежавајућим околностима на страни окривљеног, сматрајући да му је изречена „драконска казна“. Како због повреда закона из члана 440. ЗКП и из члана 441. став 1. ЗКП у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је Врховни суд поднети захтев у овом делу одбацио као недозвољен.

Најзад, браниоци Жарко Шурбатовић и Миодраг Јанковић у поднетим захтевима истичу и да је правноснажном пресудом учињена повреда члана 40. став 3. Устава Републике Србије.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се сходно одредби члана 484. ЗКП уз захтев мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људских права и слобода окривљеног и другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима, па како подносиоци захтева у конкретном случају уз захтеве за заштиту законитости нису доставили наведене одлуке, то је Врховни суд поднете захтеве у овом делу одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП, налазећи да немају законом прописан садржај.

Са свега изложеног, а на основу члана 491, члана 492. став 1. тачка 2), члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, Врховни суд је донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић